

Irmantas Beržinis: Noriu padrąsinti moteris. Moterys prižiūri namus, auklėja vaikus. Tas darbas yra labai sunkus. Pastebiu, kad moterys dažnai nesulaukia vyro palaikymo, padrąsinimo, paguodos. Sunku, kai vyras nepalaiko savo žmonos. Yra sunku, kai žmona krikščionė, o vyras ne. Dažnas vaizdas šeimoje – vyras grįžta iš darbo ir su alaus buteliu atsisėda prie televizoriaus. Taip ir žiūri televiziją visą vakarą. Iš žmonos reikalauja skanios vakarienės. Pats nepadeda ruošoje, nepadeda vaikų auklėjime.

Gali būti, kad ir krikščionis vyras elgiasi nė kiek ne geriau, nei neišgelbėtas asmuo. Taip būna tada, kai brolis nenori pasiduoti Dievo valiai, kai jis nenori klausyti, ką Raštas moko apie šeimą. Jis turi būti vadovas, rūpintis šeima, mylėti žmoną, mylėti vaikus.

Jei tikintysis nepaklūsta šiam Dievo paliepimui – kenčia šeima.

Kaip galima pataisyti padėtį? Žmona mąsto: „Aš esu krikščionė. Žinau Dievo nurodymus vyrui ir žmonai. Pagal juos auklėsiu savo vyrą". Tokia veikla dažnai sulaukia neigiamų rezultatų.

Esu ne kartą pastebėjęs, kad žmona krikščioniškų tiesų moko savo vyrą. Moko vieną kartą, kitą kartą, ir t.t. O kas būna, kai aš išeinu? Galima tik įsivaizduoti, kad tas auklėjimas būna dar intensyvesnis. Versti gyventi krikščionišką gyvenimą neįtikėjusį žmogų yra tuščias dalykas. Mes net ir turėdami Kristų širdyje, ne visada elgiamės taip, kaip Dievas nori.

1 Petro 3,1-7: „*Jūs, žmonos, būkite klusnios savo vyrams, kad tie, kurie neklauso žodžio, ir be žodžio būtų laimėti savo žmonų elgesiu, matydami jūsų gyvenimo skaistumą ir dievobaimingumą. Tegu puošia jus ne išorė – supinti plaukai, aukso papuošalai ar ištaigingi drabužiai, - bet paslėptas širdies žmogus: „nenykstančia, romia ir taikinga dvasia, kuri labai brangi Dievo akyse. Juk kadaise taip ir puošdavosi šventos moterys, kurios turėjo viltį Dieve, būdamos klusnios savo vyrams. Taip Sara klausė Abraomo ir vadino jį viešpačiu. Jūs tapote jos dukterimis, darydamos gera ir nebijodamos jokių bauginimų. Ir jūs, vyrai, gyvenkite su žmonomis supratingai, kaip su silpnesniu indu, gerbdami jas kaip gyvenimo malonės bendrapavedėtojas, kad jūsų maldos nebūtų trukdomos* ."

Matome, kad žmonos pirmiausia turi būti klusnios. Ar čia turimas galvoje absoliutus žmonos paklusnumas vyrui, ką jis be pasakytų ir lieptų daryti? Ar yra išimčių? Yra toks dėsnis, kad reikia

paklusti aukštesniam autoritetui. Aukščiausias autoritetas yra Dievas. Jis yra virš visko. Toliau – vyras, žmona, vaikai. Tai rodo atsakomybę prieš Dievą už visą šeimą. Žmona atsakinga prieš Dievą už vaikus.

Autoritetas neįrodo, kad žmogus yra geras. Jeigu mus kelyje sustabdo kelių policininkas ir pareikalauja parodyti dokumentus, tai turime jam paklusti. Mes paklūstame valstybės pareigūno autoritetui. Gal po darbo valandų jis blogai elgiasi su savo šeima, gal jis yra žiaurus žmogus. Valstybė jam suteikė įgaliojimus stabdyti automobilius ir tikrinti dokumentus, ir mes turime jam paklusti. Dievas suteikė įgaliojimus vyrui ir žmonai, vaikai turi jų klausyti. Jeigu vyras liepia daryti tai, ką Dievas draudžia daryti, žmona turi klausyti aukščiausio autoriteto – Dievo. Jei vyras prie vakarienės iš žmonos reikalaus atnešti jam alaus ar degtinės, tai ji gali jam nepaklusti, nes alkoholio gėrimas prieštarauja tam, kas parašyta Rašte. Vyras gali uždrausti žmonai lankytis surinkime. Tokia situacija bus sudėtinga. Žmonai prireiks išminties, gudrumo, bet be klastos.

Jeigu vyras draudžia žmonai daryti tai, ką liepia Dievas, jis atsiduria labai pavojingoje situacijoje, nes jis naudoja savo autoritetą virš Dievo autoriteto.

1 eil. moko, kad nereikėtų įkyriai brukti Dievo žodį. Čia sakoma: „Kurie neklauso žodžio“. Tai reiškia, kad tie vyrai jau girdėjo Dievo Žodį, bet jo nepriėmė, uždarė savo ausis. Apaštalas Petras ragina žmonas laimėti vyrus Kristui savo dievobaimingu elgesiu. 4 eil. sakoma: „Paslėptas širdies žmogus“. Ką tai reiškia? Giliai paslėptas žmogus. Kaip medis turi šerdį, kuri yra svarbi, taip ir širdies žmogus turi romią ir taikią dvasią. Ji labai vertinama Dievo akyse. Romią ir taikią dvasią gali vyras pastebėti, o gali ir nepastebėti. Kiti žmonės gali ją pastebėti, o gali ir nepastebėti. Svarbu, kad Dievas pastebi ir vertina. Kai žemiška kelionė baigsis ir kūnai bus perkeisti, pasikeis pavaldumas. Būsime visi pavaldūs tiesiogiai Dievui. Dievas įvertins, kaip moteris elgėsi Jo atžvilgiu. Jūs esate dvasinės asmenybės, ir Dievas mato, kas yra viduje.

7 eil. apaštalas Petras kalba vyrams. Jis ragina vyrus su žmonomis elgtis kaip su silpnesniu indu. Tai, kad moteris yra fiziškai silpnesnė už vyrą, dar nereiškia, kad viduje ji yra silpna. Vidinis žmogus gali būti stiprus.

7 eil. sakoma, kad žmona yra „gyvenimo malonės bendrapaveldėtoja“. Jei šiandien vyras ir turi aukštesnį už žmoną autoritetą, tai dar nereiškia, kad jį turės po mirties. Tik amžinybėje paaiškės, kas ko yra vertas. Tuomet Dievas įvertins moters romumą ir taikingumą.

6 eil. yra pavyzdys, kaip Sara klausė Abraomo. Viename pamoksle aš jau pasakojau apie išmintingą moterį Abigailę.

1 Samuelio 25,2-18: „*Maone gyveno vyras, kuris turėjo nuosavybę Karmelyje. Jis buvo labai turtingas: turėjo tris tūkstančius avių ir tūkstantį ožkų. Kartą jis kirpo avis Karmelyje. Jo vardas buvo Nabalis, o jo žmonos – Abigailė. Moteris buvo išmintinga ir graži, bet jos vyras šiurkštus ir blogo elgesio; jis buvo iš Kalebo namų. Dovydas išgirdo dykumoje, kad Nabalis kerpa avis. Jis pasiuntė dešimt jaunuolių ir sakė jiems: ‚Eikite į Karmelį pas Nabalį ir pasveikinkite jį mano vardu. Sakykite jam: „Ramybė tebūna tau, ramybė tavo namams ir ramybė viskam, ką turi. Sužinojau, kad kerpamos tavo avys. Tavo piemenys buvo su mumis. Mes jiems nieko blogo nepadarėme ir jiems nieko netrūko, kol jie buvo Karmelyje. Paklausk savo jaunuolių, ir jie tau patvirtins. Teatranda šitie jaunuoliai malonę tavo akyse, nes atėjome gerą dieną. Todėl prašau, duok, ką ras tavo ranka, savo tarnams ir savo sūnui Dovydui‘ “. Dovydo jaunuoliai atėję kalbėjo Nabaliui visus tuos žodžius Dovydo vardu ir laukė atsakymo. Nabalis atsakė Dovydo tarnams: „Kas yra Dovydas? Kas yra Jesės sūnus? Šiandien yra daug pabėgusių nuo savo valdovų tarnų. Argi aš atiduosiu duoną, vandenį ir mėsą, kurią prirengiau kirpėjams, žmonėms, apie kuriuos nežinau, iš kur jie?“ Dovydo jaunuoliai grįžo atgal ir papasakojo jam viską, ką buvo girdėję. Dovydas tarė savo vyrams: „Kiekvienas prisijuoskite kardą“. Visi apsiginklavo ir maždaug keturi šimtai vyrų sekė Dovydą, o du šimtai pasiliko prie daiktų. Tuo metu vienas Nabalio tarnų pranešė Nabalio žmonai Abigailei: Dovydas atsiuntė iš dykumos pasiuntinius mūsų šeimininko pasveikinti, o tas juos išplūdo. Tie vyrai buvo mums labai geri. Jie mums nepadarė jokios skriaudos, mes nieko nepasigedome per visą laiką, kurį praleidome drauge su jais. Jie buvo mums siena naktį ir dieną, kai bandą ganėme netoli jų. Taigi dabar pagalvok ir nuspręsk, ką darysi. Nelaimė tikrai gresia mūsų šeimininkui ir visai jo šeimynai. Jis yra Belialo vaikas, su kuriuo neįmanoma kalbėti“. Abigailė skubiai paėmė du šimtus duonos kepalų, dvi odines vyno, penkias paruoštas avis, penkis saikus skrudintų grūdų, šimtą džiovintų vynuogių kelių, du šimtus figų pyragaičių ir sukrovė ant asilų .“

Dievas leido Abigailei surasti Dovydą, davė išmintį, kaip su Dovydu kalbėti. Ji žinojo, kad Dovydas pateptas karaliumi. Abigailė domėjosi politine situacija šalyje. Saulius persekiojo Dovydą ir Dovydas buvo priverstas slapstytis. Su juo buvo šeši šimtai vyrų. 1 Samuelio 25,19-27: „*Ji įsakė savo tarnams: „Eikite pirma manęs, o aš eisiu paskui jus“. Savo vyrui Nabaliui ji nieko nesakė. Jodama ant asilo kalno pašlaite, ji sutiko Dovydą ir jo vyrus, ateinančius priešais. Dovydas buvo pasakęs: „Veltui saugojau dykumoje visa, kas Nabaliui priklauso taip, kad jis nieko nepasigedo. Jis man atsilygino piktu už gera. Tegul Dievas tai ir dar daugiau padaro su Dovydo priešais, jei iki ryto palikčiau gyvą bent vieną jo vyrų“. Abigailė, pamačiusi Dovydą, skubiai nulipo nuo asilo, parpuolė prieš Dovydą ir nusilenkė iki žemės. Parpuolusi prie jo kojų, kalbėjo: „Valdove, ant manęs tebūna kaltė. Meldžiu, leisk savo tarnaitei kalbėti ir išklausyk ją. Mano valdove, prašau nekreipti dėmesio į tą Belialo žmogų Nabalį, nes toks jo vardas, toks ir jis pats. Nabalis jo vardas, ir jis pilnas kvailumo. Aš, tavo tarnaitė,*

nemačiau savo valdovo jaunuolių, kuriuos buvai atsiuntęs. Dabar, mano valdove, kaip Viešpats gyvas ir gyva tavo siela, Viešpats sulaikė tave, kad nenusikalstum, praliedamas kraują ir keršydamas savo ranka. Tavo priešai, kurie siekia pikto mano valdovui, tegul tampa kaip Nabalis. Štai dovanos, kurias tavo tarnaitė atgabeno savo valdovui, atiduok jas jaunuoliams, kurie seka mano valdovą ."

Abigailė nusilenkė Dovydui. Ji nukreipė jo žvilgsnį į Dievą. Abigailė prašė Dovydo susilaikyti nuo kerštо savo ranką. Priminė Dievo pažadus Dovydui, kad Dievas jį padarys Izraelio valdovu. Nukreipė mintis į ateitį, kad Dovydui netektų gailėtis.

Kokia buvo Dovydo reakcija? Pirmiausia jis pagarbino Dievą. Padėkojo Abigailei. Atsisakė ketinimo iššudyti visus vyrus.

1 Samuelio 25,36-38: „*Abigailė sugrįžo pas Nabalį. Jis tuo metu buvo iškėlę namuose karališką puotą. Nabalis buvo linksmas ir labai girtas, todėl ji jam nieko nesakė iki ryto. Rytą, Nabaliui išsiblaivius, jo žmona jam viską papasakojo. Tuomet jo širdis apmirė jame ir jis sustingo kaip akmuo. Praėjus maždaug dešimčiai dienų, Viešpats ištiko Nabalį, ir jis mirė*
."

Dievas atėmė Nabalio gyvybę. Ir mūsų dienomis gali būti panašių įvykių. Prisimenu vieną seserį Kaune, kurios vyras draudė jai lankyti surinkimą. Jis tai darė daug laiko ir Dievas atėmė jo gyvybę. Kitos sesers vyras nepagarbiai pasielgė su Dievo Žodžiu. Jo žmona įtikėjo ir pradėjo lankyti surinkimą, namuose skaitė Bibliją. Jos vyras nusišlapino ant Rašto. Po savaitės jis atsidūrė ligoninėje, nors iki to laiko buvo sveikas. Vėliau jis Raštą apeidavo dideliu atstumu.

Tokių atvejų yra ne vienas. Gerai būtų, kad nepakliūtume į tokias situacijas.

Iš vyro Dievas reikalauja atsakomybės, o iš žmonos romumo, išminties. Pasitikėkite Dievu ir Jis jus sustiprins.

Irmantas Beržinis, Marijampolės baptistų bažnyčios pastorius

2007-05-06, Marijampolė